

Betydning. Jeg maa imidlertid tillade mig at bemærke, at den af det ærede Medlem saaledes fremførte Hovedindvending ingenlunde er traadt frem for mig for første Gang idag, men af den Betænkkelighed, som derigjennem gjorde sig gjældende, allerede har været mig fuldkomment present paa et tidligere Stadium at denne Sags Behandling. Jeg skal nu i Forbindelse hermed søge at udvilde, hvorfor jeg ikke har troet i de af det ærede Medlem fremhævede Momenter at finde nogen tilstrækkelig Grund til at affatte Lovforslagets § 3 anderledes, end skeet er. Jeg erkjender fuldkomment, at den Grundsætning, som det ærede Medlem stillede i Spidsen for sine Bemærkninger, at en Lov ikke bør have tilbagevirkende Kraft, er en Grundsætning, som har og bør have en meget vidt Anvendelse i Lovgivningen. Men jeg troer paa den anden Side, at det ærede Medlem dog vist vil give mig Ret i, at det ikke kan erkjendes for at være en Grundsætning, som under ingen Omstændigheder kan fraviges. Det forekommer mig derfor, at hvad det i nærværende Tilfælde kommer an paa, det er ikke, hvorvidt den Sætning, at en Lov ikke bør have tilbagevirkende Kraft, overhovedet er fyldestgjort ved den i Lovforslaget opstillede Regel, men derimod, om ikke det heromhandlede Tilfælde netop hører til dem, i hvilke en Lov undtagelsesviis kan have og bør kunne have tilbagevirkende Kraft, indenfor visse fastsatte Grænser. Jeg skal nu i saa Henseende tillade mig at bemærke, at den første Betragtning, som i den Anledning gjør sig gjældende, og som for Finansministeriet har indeholdt en temmelig stærk Tilfældelse til at fremkomme med det her opstillede Forslag, er Hensynet til den Anskuelse, som i sin Tid er bleven udtalt af det danske Cancelli i et Actstykke, som allerede blev fremhævet ved forrige Behandling af Sagen af et af de Medlemmer, som dengang havde Ordet, nemlig en Skrivelse af 5te Mai 1824 til den daværende Statsgjældsdirection angaaende denne Sag. Det vil, af hvad der ved 1ste Behandling blev omtalt, være bekjendt, at Cancelliet i den nævnte Skrivelse i det Hele taget udtalte sig imod den Foranstaltning, som den her foreslaaede, hvilken Statsgjældsdirectionen

dengang havde paatænt. Cancelliet søiede imidlertid til, at saafremt Statsgjældsdirectionen alligevel skulde inhævere sit Forlangende, saa vilde der ikke være Noget iveien for, at Tvivlen om Anvendeligheden af Danste Lovs 5—14—4 paa Statsobligationer blev hævet ved en ny Lovbestemmelse, hvilken dog — tilføiedes der — maatte være saaledes clausuleret, at Prescriptionen ikke skulde indtræde af nogen Statsforf. v. v. for efter en rum Tid, s. Ex. 2—3 Aar, efter den nye Lovbestemmelses Kundgj. v. v. Det ærede Medlem vil altsaa see, at det danske Cancelli allerede i 1824 udtalte som sin Anskuelse, at det var nok, at der gaves en vis Frist, inden hvilken Loven ikke maatte anvendes, hvilken Frist det saa selv ansatte til omtrent en lignende Længde som den, der er optagen i nærværende Lovforslag. Jeg skal hertil føie, at jeg ogsaa ved at eftersee de af vore første Jurister opstillede Grundsætninger har forviiset mig om, at man ikke i Tilfælde af samme Bestaffenhed som det foreliggende har anseet det for nødvendigt, at Prescriptionen først kom til at løbe fra den Dag, da den nye Lov kom ud, men tværtimod udtrykkelig har erkjendt, at der gaves Undtagelser fra denne Regel. Jeg skal saaledes tillade mig at anføre, at N. S. Dr. st. efter i sin Haandbog at have omtalt, at den almindelige Regel maa være den, at Prescriptionen først kommer til at løbe fra den Tid, da den nye Lovbestemmelse blev given, tilføier: „At forresten Lovgiveren uden at gjøre sig skyldig i nogen Uretfærdighed kan give en Lov, der indfører en ny Prescription, tilbagevirkende Kraft, naar han indrømmer de Daagjældende tilstrækkelig Tid efter Lovens Beskjendtgj. v. v. til at indtale deres Ret, det nægtes ikke“. Dr. st. har altsaa udtalt som sin Mening, at en saadan Bestemmelse kunde træffes i Overensstemmelse med vore Retsgrundsætninger, og den samme Mening deles af N. W. Scheel, der i sin Privatret opstiller ganske den samme Tanke. Jeg skal hertil føie, at jeg i vor positive Lovgivning har fundet et Tilfælde, som synes mig, at være særdeles oplysende og tilsvarende, der er blevet afgjort paa samme Maade. Det indeholdes i en Forordning af 5te April 1811. Jeg tør næppe gjøre mig